

תת"ע 2020/02/14 - מדינת ישראל נגד כתאנה מעאד

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 2020-02-14 מדינת ישראל נ' כתאנה מעאד
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת רונה פרסון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	כתאנה מעאד

החלטה

בתום שמיעת פרשת התביעה בתיק זה טען ב"כ הנאשם כי אין על מרשו להשיב לאשמה שכן לדידו, לא עלה בידי התביעה להרים את נטל ההוכחה וכי היא לא הציגה כל הגבלה חוקית ומשפטית האוסרת על הנאשם לנהוג ולהשתמש ברכב בתוך ישראל.

ב"כ המאשימה ביקשה לדחות את הטענה תוך שציינה כי כשמדובר "בעבירת ניירת" הנטל עובר לנאשם שאם טוען כי נהג עם מסמך תקף, עליו להציגו.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מצאתי לדחות את הטענה.

משמעות הטענה כי אין להשיב לאשמה היא שבהנחה וכל חומר הראיות שהובא לחובת הנאשם יזכה במלוא האמון והמשקל, גם אז לא יהא בו כדי לבסס הרשעה בעבירות המיוחסות לנאשם.

למעשה, די בקיומן של ראיות "דלות" להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם כדי שיהא עליו להשיב לאשמה (ראה ספרו של קדמי- "על סדר הדין בפלילים", חלק שני (א) עמוד 1447).

יש צורך איפה בראיות בסיסיות ודי בקיומה של מערכת ראיות ראשונית המעבירה את הנטל על שיכמו של הנאשם (ראה ע"פ 141/84 מדינת ישראל נ' דוד טובול ואח' פד"י ל"ט 3 606).

כנגד הנאשם בתיק זה הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף בניגוד לסעיף 10 (א) לפקודת התעבורה וכן נהיגה ללא ביטוח על שימוש ברכב.

עמוד 1

על פי הראיות שהונחו בפני במסגרת פרשת התביעה, הוכח לכאורה כי הנאשם הינו תושב האיזור שאין ברשותו רישיון נהיגה ישראלי.

ברשות הנאשם רישיון נהיגה שהוצא באזור וכן רישיון נהיגה ירדני.

הוכח לכאורה גם שהנאשם נהג ברכב עם לוחית רישוי ישראלית.

בהתאם לתקנה 567(א) לתקנות התעבורה, מי שרשאי לנהוג ברישיון נהיגה זר בר תוקף בארץ הוא מי שאינו תושב ישראל ואינו תושב האיזור בתנאים שצויינו שם.

תושב האיזור אינו רשאי לנהוג ברכב שאינו רשום באיזור אלא אם יש בידו היתר לכך (ראה תקנה 578ב לתקנות התעבורה).

בנסיבות אלה עולה כי המדינה עמדה בנטל ההוכחה הראשוני שכן אם הנאשם טוען כי ברשותו רישיון נהיגה זר אשר מאפשר לו לנהוג בישראל, עובר הנטל לשיכמו להוכיח זאת ומשכך יהא עליו להשיב לאשמה.

למעלה מן הצורך יצויין כי העבירה המיוחסת לנאשם היא עבירה הטומנת בחובה יסוד שלילי, כשעל פי ההלכה הפסוקה, כמות ההוכחה הנדרשת מן התביעה, על מנת לצאת ידי חובת הראיה של יסוד זה, הינה "זעירה למדי", ומשעמדה התביעה בחובת ראיה זו על הנאשם להביא ראיות מטעמו לסתור (ראה קדמי "על הראיות" חלק רביעי, 1707).

לאור כל האמור לעיל אני קובעת כי על הנאשם להשיב לאשמה.

נקבע לתיזכורת במעמד הצדדים לצורך קביעת מועד לשמיעת פרשת הגנה ליום 3.6.15 בשעה 13:00.

המזכירות תעביר עותק החלטתי זו לצדדים ותזמנם בהתאם.

ניתנה היום, כ"ח אייר תשע"ה, 17 מאי 2015, בהעדר הצדדים.